

KANSALLISLIBERALISMI JA KANSAKUNTIEN ITSEMÄÄRÄÄMISOIKEUS

Auttaakseen sotkeutunutta hra Mogiljanskia liberaalisen „Retsh” lehden ²² toimitus julkaisi hiljattain (№ 340) allekirjoituksettoman, siis toimituksen virallisen lausunnon tärkeästä kysymyksestä: kansakuntien itsemääräämisoikeudesta.

Vältellen vastaamasta suoraan hra Mogiljanski väitti, että hänen katsomuksellaan „ei ole mitään yhteyttä kansakuntien itsemääräämisoikeuden kieltämiseen”. Nyt „Retsh” ilmoittaa virallisesti, että kadettipuolueen ohjelman 11. kohdassa on annettu „suora, tarkka ja selvä vastaus kysymykseen vapaasta *kulttuurillisesta* itsemääräämisoikeudesta”.

Alleviivaamamme sana on erittäin tärkeä, sillä hra Mogiljanskin ensimmäisessä artikkelissa ja hra Dontsovin vastauksessa Mogiljanskille kuin myös hra Mogiljanskin polemiikissa hra Dontsovia vastaan oli puhe nimenomaan muusta *eikä* „kulttuurillisesta” itsemääräämisestä. Puhe oli kansakuntien *valtiollisesta* itsemääräämisestä, toisin sanoen kansakuntien eroamisoikeudesta, mutta „kulttuurillisella itsemääräämisellä” (tolkuton, koreileva sanonta, joka on ristiriidassa *koko* demokratian historian kanssa) liberaalit tarkoittavat itse asiassa vain kielten vapautta.

Nyt „Retsh” sanoo, että „Proletarskaja Pravda” on muka auttamattomasti sekoittanut itsemääräämisen „separatistimin” kanssa, tämän taikka tuon kansakunnan eroamisen kanssa.

Kuka tässä sekoittaa asioita auttamattomasti (tai ehkäpä tahallisesti...)?

Kieltävätkö meidän valistuneet „perustuslailliset demokraattimme”, että kansainvälisen demokraattisen liikkeen

koko historiassa, varsinkin XIX vuosisadan puolivälistä alkaen, on kansakuntien itsemääräämisellä tarkoitettu nimenomaan *valtiollista* itsemääräämistä, s.o. eroamis-oikeutta, oikeutta itsenäisen kansallisen valtion muodostamiseen?

Kieltävätköhän meidän valistuneet „perustuslailliset demokraattimme”, että vuonna 1896 Lontoossa pidetty kansainvälinen sosialistikongressi, toistaessaan jo vakiintuneen demokraattisen periaatteen (mihin kongressi ei tietenkään rajoittunut), tarkoitti myös juuri *valtiollista* — eikä suinkaan mitään „kulttuurillista” — itsemääräämistä?

Kieltävätkö meidän valistuneet „perustuslailliset demokraattimme”, että esim. Plehanov, joka jo vuonna 1902 kirjoitti itsemääräämis-oikeudesta, ymmärsi sillä nimenomaan valtiollista itsemääräämistä?

Tehkää hyvin, herrat, ja selittäkää tarkemmin, älkää salatko „rahvaalta” „valistuksenne” hedelmiä!

Asian olemuksesta „Retsh” sanoo:

„Todellakin, kadetit eivät ole koskaan ottaneetkaan tehtäväkseen puolustaa oikeutta „kansakuntien eroamiseen” Venäjän valtakunnasta”.

Erinomaista! Kiitämme avomielisyydestä ja täysin periaatteellisesta lausunnosta! Kiinnitämme „Rossijan”, „Novoje Vremjan”, „Zemshtshinan”²³ y.m. lehtien huomiota tähän kadettien puolivirallisen äänenkannattajan „erinomaisen lojaaliseen” lausuntoon!

Mutta älkää vain suuttuko, herrat kadetit, vaikka juuri siksi teitä täytyykin nimittää *kansallisliberaaleiksi*. Juuri tässä onkin eräs perusta teidän shovinismillenne ja teidän aatteellis-poliittiselle liitolenne Purishkevitshien kanssa (tai teidän aatteellis-poliittiselle riippuvaisuudellenne heistä). Purishkevitshit ja heidän luokkansa kasvattavat tietämättömiä joukkoja „lujassa” uskossa „oikeuteen” „raahata putkaan eikä päästää pois”. Herrat kadetit ovat lukeneet historiaa ja tietävät mainiosti, millaisiin... lievästi sanoen... „pogromeja muistuttaviin” tekoihin tämän „iki-vanhan oikeuden” soveltaminen käytännössä on usein johtanut. Demokraatti ei voisi pysyä demokraattina (proletaarisista demokraateista puhumattakaan), ellei hän alinomaa propagoisi juuri isovenäläisille joukoille ja nimenomaan

venäjän kielellä kansakuntien „itseääräämisoikeutta” valtiollisessa eikä „kulttuurillisessa” mielessä.

Kansallisliberalismin luonteenomaisena piirteenä kaikkialla on juuri se, että se asettuu täydellisesti niiden suhteiden (ja rajojen) maaperälle, jotka Purishkevitshien luokka on määrittänyt ja joita suojellaan (usein vastoin taloudellisen kehityksen ja „kulttuurin” vaatimuksia) Purishkevitshien menetelmin. Tämä merkitsee, että itse asiassa mukaudutaan maaorjuuttajien etuihin ja hallitsevan kansakunnan pahimpiin nationalistisiin ennakkoluuloihin sen sijaan, että käytäisiin järjestelmällistä taistelua näitä ennakkoluuloja vastaan.

*„Proletarskaja Pravda” № 12.
joulukuun 20 pnä 1913*

*Julkaistaan
„Proletarskaja Pravda” lehden
tekstin mukaan*
